

портата измежду хора, прѣдадени на нейнитѣ интереси, биха били далечъ отъ да прѣдставляватъ гаранции, които да ги направятъ приемливи на населението. Правото на тоя генералъ — губернаторъ да вкарва турски войски, ожесточава населението, което прѣдпочита да умре по-скоро, отъ колкото да види земята си тѣпкана отъ солдати на бившия режимъ. И тъй като българитѣ сж увѣрени, че Европа, ако и да ги отцѣпи отъ сѣвернитѣ имъ братя, не е искала да ги прѣдаде на ужаситѣ на единъ осжденъ режимъ, тѣ се надѣятъ, че кабинетитѣ на великитѣ сили ще обърнатъ сериозното си внимание на страховетѣ, които ние изложихме и че никога не ще се рѣшатъ да имъ наложатъ условия, които сж равносилни за единъ цѣлъ злочестъ народъ съ една смъртна присъда.

Като привеждамъ тукъ тоя необнародванъ още на български нашъ мемоаръ, азъ още си припомнямъ труда, който ни зададе, мжката, която ни причини неговото съставяне. Отъ насъ се искаше да разрѣшимъ една твърдѣ мжчно разрѣшима задача: да съгласимъ двѣтѣ трудно съгласими течения въ нашата областъ, да слѣемъ въ едно хармонично цѣло противоположнитѣ почти инструкции, които ние бѣхме получили отъ двата лагери на нашитѣ опълномошители; да развиемъ знамето на съединението, да изтъкнемъ идеала на цѣлокупна България, но да настоимъ най-много върху опасноститѣ отъ нѣкои членове на берлинския договоръ, неприлагането на които само можеше да ни помири съ новото положение; да запазимъ бждещето, безъ да компрометираме настоящето. Може-би нашиятъ адресъ да не прѣдставляваше, както биха рекли математицитѣ, най-елегантното разрѣшение на тая задача; но той се одобри отъ искрени приятели, отъ учени правници — като покойния графъ Рапетти, единъ вѣщъ сътрудникъ на много влиятелни тогавашни френски вѣстници — на които приятели и правници ние го съобщихме въ Парижъ, прѣди да му дадемъ гласностъ.

Въ тоя мемоаръ ние за пръвъ пжтъ дигнахме гласа си и противъ нѣкои отъ постановленията на изработения отъ международната комисия органически уставъ. Това сторихме, не само за да се съобразимъ съ еднитѣ отъ инструкциитѣ, изпратени мене отъ Пловдивъ, но и за да докажемъ, че, ако не се намираше другъ цѣръ за болкитѣ ни, причинени отъ берлин-